

רזבי נחמן

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

סיפור השבוע

השמטות

כא (לא) הרב הגאון מהר"ר רבי צדוק מלובלין היה מחפש מאד אחרי ספרי רבנו, והיה מצפה לכל מוכרי הספרים, שתכף בשווקים להם ספרי רבנו שיביאו אליו. והיה מתאונן ואומר: "איך האב שוין אזא גליק נאני יש לי כבר מזל בזה", שבשיוצאין הספרים, צוחאפט מען זיי, אז צו מיר קומט ניש אן קיין ספר" (חוטפים אותם מיד, עד שלדי לא מגיע אפלו ספר אחד).

כא ופעם אחת מצא מוכר ספרים ושאלו אם יש לו ספר מספרי ברסלב, וענה לו שאין לו, ואף על-פירכן חפש אצלו, ומצא הספר 'עלים לתרופה', מהמכתבים של מוהרנ"ת, ושאלו: מה זה? וענה: זה רק יבריק שטעלערי (מאסף של מכתבים). ענה רבי צדוק ואמר: דוקא זה היבריק שטעלערי אני רוצה!

כא ותכף בקרא המכתב הראשון, שכתוב בו מהרד"פות שרדפו את מוהרנ"ת, הוריד דמעות על זה ...

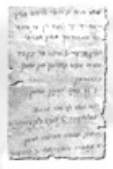
ועל-ידי זה דיקא יחיה האדם, הינו על-ידי הרוח חיים שהמשיך הי' יתברך לתוך דבר המאכל ונתן בו פח להחיות את האדם, על-ידי זה לבד יחיה האדם.

ועל-כן עקר החיות על-ידי התורה שמשם תוצאות הרוח חיים וצרכין לאכל על-פי התורה בבחינת 'ותורתך בתוך מעי', כי אין פח להדבר המאכל שכלול מארבעה יסודות להחיות את האדם כי אם על-ידי התורה שמשם תוצאות הרוח חיים, כי על-ידי התורה מבררין כל הארבעה יסודות ומפרישין הרע מהטוב, ואז זוכין לקבל הרוח חיים מהתורה, שזה עקר החיות, בחינת על כל מוצא פי ה' יחיה האדם. (הלכות פסח ג, אות ו)

ונתתי עשב בשדך לבהמתך ואכלת ושבעת ...

אמר רבותינו ז"ל שאסור לאדם לאכל קדם שאכיל לבהמתו, שנאמר: "ונתתי עשב בשדך לבהמתך" והדר "ואכלת ושבעת", כי בודאי צריך להאכיל לבהמתו תחלה קדם שיאכל, כדי שיחזיר ויתן המנוחה והשפע של הבהמה להבהמה, להורות שאין לו אחריות חס ושלום בהשפע של הבהמות, כי הוא מחזיר לה השפעתה ונותן לה מונוחיה תחלה קדם שיאכל בעצמו, ואז דיקא יכול לאכל הוא בעצמו, כי עתה הוא נזון משפע של אדם מאחר שבכר החזיר השפע של הבהמה להבהמה על-ידי שקום מצות התורה ונתן להבהמה אכילתה תחלה. (הלכות מקח וממכר ד, אות כ)

עקב

* מתוך ספר לקוטי הלכות *

והיה עקב תשמעון את המשפטים האלה ...

'עקב' דיקא, הינו בש'השואים מתגברים עד שהוא תחת עקב ורגלין, שדורסים אותו ברגלים. בבחינת הרבבת אנוש לראשנו וכו', בחינת לדכא תחת רגליו כל אסירי ארץ. וכמו שכתוב: אשר אמרו לנפשך שחי תעברה ותשימי כארץ גור וכו'. והו בחינת עקבות משיחא, שישאל נתונים תחת עקביהם. ואז דיקא מי שמשים אל לבו לשמע משם את המשפטים האלה, שידע שהכל מהמשפט שלמעלה שנתלבש בהם כדי להשיבו אליו. והו: "והיה עקב תשמעון את המשפטים האלה", ואז: "ושמר ה' אלקיך לך את הברית ואת החדש", שחי יתברך ירחם עליך למען בריתו את אבותינו, כי שומע אל אביונים הי' ואת אסיריו לא בזה.

והו: "ידו אחות בעקב עשו", 'בעקב' דיקא, בשיתגבר עשו בסוף הגלות בעקבות משיחא, וירצה לדרס בעקבו על ראש ישאל בבחינת הגדיל עלי עקב, אז דיקא "ידו" בחינת אמונה בחינת תפלה, בחינת וידי ידיו אמונה וכו' - פרישן בצלו, אוחות בעקבו להפילו ולהשפילו על-ידי זה, כי אין כחנו אלא בפה, לתפס אמנות אבותינו, לצעק אליו יתברך מכל מקום שהוא (הלכות יין נסך ד, אות כה)

כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם ...

כי באמת אין עקר החיות על-ידי האכילה לבד כי אם על-ידי מוצא פי ה', הינו בחינת הרוח חיים דקדשה, שהוא בחינת מוצא פי ה' שמשם תוצאות הרוח חיים

... וכן תדבק ובשמו תשבוע

אומן, אומן ... ראש השנה

אם לאכול, אם שלא לאכול,
אם לישן, אם שלא לישן,
אם להתפלל, אם שלא להתפלל
(היינו שלא להתפלל בכונה כראוי)

אך ורק, שתהיו אצלי על ראש השנה!
יהיה איך שיהיה

כל מה שמתגדל ומתפאר שם העדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"ב, 20)

לראות באב"ש הנחל

= אומן (חלק ז') =

✿ ... יעזרך השם להתחזק לחשב מחשבות עמקות להתגבר ולהתקשר לאור הצדיק, אריין טאהן זיך גוט טיף בדברי רבנו ז"ל (=להכניס עצמך עמך היטב בדברי רבנו ז"ל) בהתורות בהמעשיות ובהתפלות וכו', ותכניס כל פחות נפשך וכל האש הקדוש המשרש בלבך הישראלי בכל האוצרות שלנו, אזי וועסטי לעבין א לעבין (=אזי תחיה 'חיים'), פי זולת זאת אין שום חיות כלל. (אב"ש הנחל - ח"א, מכתב נ"ב)

✿ ... בחלה-המועד ספות תשנה, שאל נר ישראל את אחד בלילה: "היית באומן בראש-השנה?" השיב: "לא, הייתי בירושלים". ענה לו ר' ישראל בשלילה: "העקר הוא אומן, רבנו הקדוש אמר: מי שיבוא אלי - זה אומן".

✿ יש עוד דבורים על נושא זה שלא יספיקו המון יריעות לספר, אך הכלל הוא, שר' ישראל לא אמר בעצמו לא לנטע, אלא מחמת שבתחלה אמר שנגמר אומן ויבואו העצמות, ולבסוף אמר שכן צריכים לנטע, עקב כך נכנס בלבול בחלק מהאנשים, וטענה שמה שאמר ר' ישראל לבסוף שכן צריכים לנטע - זה דבור שצריכים להבינו, ובאמת לא צריכים לנטע. אבל האמת היא שר' ישראל בעצמו לא אמר לא לנטע לאומן. וחלק הדעות בזה היה עד כמה צריך להתבטל, פי בשדבר אחד מהחברים עם ארבעה האנשים שלא נסעו אז, ראה שלא מספיקים עד כמה צריכים לזקק את השכל ולהתבטל לצדיק ולתלמידיו האמתיים.

✿ בתקופה הזאת אחד מהחברים התנוכח ואמר שהוא לא רוצה לנטע, והיוצא מדבריו הזה, שדרך ההתקרבות לצדיק היא לא בבטול מחלט לכל הדבר ולא צריכים לתן את עצמנו למרמש, אלא צריכים להבין. מחמת זה פנה אחד מן החברים לר' ישראל ואמר לו: "יש חברים שלא רוצים לנטע לאומן". והשיב: "כך או לא צריך, רבנו הקדוש לא צריך לאף אחד" (פי למת לו תקוף). השיב החבר לר' ישראל: "אבל הם חושבים שזה האמת!" ענה ר' ישראל: "שיחשבו מה שהם רוצים".

✿ עד לזמן הסתלקות ר' ישראל היו רק ארבעה אנשים שלא היו נוסעים לאומן, וחץ מהם - כל שאר החברים היו נוסעים לאומן בלי פקפוק, ורק לאחר הסתלקות ר' ישראל נתגברה ההעלמה והשתכנעו עוד אנשים להפסיק לנטע לאומן על-ידי משפיעים וכו', ודי למבין.

✿ בתקופה שמקום הקבוץ היה בספק, צרפתים ספרו לר' ישראל שקבוצה שלמה היו אמורים לנטע מצרפת לאומן על ראש-השנה, והם מנעו אותם מזה והציעו להם לבוא לירושלים לראש-השנה, ור' ישראל התפלא על זה ושאל בצעה: "למה?" והיה נראה שחפץ שישעו לאומן למרות הספק למקום הקבוץ בשנה הזאת, בידוע לבקיאים וכי אלו השנים). פי יש לדעת שבתקופה מסוימת ר' ישראל עשה ספק למקום הקבוץ על ראש-השנה, ומזה תבין את הסבה שיש שיחות שבהם מוכן על ירושלים או אומן למקום הקבוץ, אבל בסוף אמר שהציון לא הגיע צריכים לנטע לאומן על ראש-השנה.

✿ בענין הנסח של התפלה באומן בראש-השנה אמר שהכי טוב הוא להתפלל בנסח שלנו (ספרו), יש הבדל רק בחזרת הש"ץ. ואמר: "לא צריכים להסתכל על האחרים, נעשה המנין שלנו, ומי שרוצה לבוא - יבוא. אפשר לעשות שני מנינים" (אלול תשנ"ב)

דבקה לעפר נפשי חייני כדברך". פי אתה מקים מעפר דל ומאשפות תרים אביון. הקימי ברחמיך ונפלאותיך, מכל הירירות והנפילות שנפילתי עד הנה, פי אין מי שיוכל להקימי, פי אם אתה והצדיקים האמתיים לכו.

✿ זכני לזריות ושמחה המחין את המחין וכל קומת האדם, ידך תכון עמי אף זרועך תאמצני, ותחזקני בכל פעם בדרכי עצותיך העמוקות והנפלאות, באפן שאזכה לגרש מאתי העצבות והעצלות לגמרי ולהפכם לזריות ולשמחה גדולה. "תחי נפשי ותהללך ומשפטך יעזרני". פי ממך לא יפלא כל דבר ואין שום דבר נמנע ממך. מי כמוך בעל גבורות ומי דומה לך מלך ממית ומחיה ומצמיח ישועה.

✿ קים פי תחית המתים ממש, פי אתה ברחמיך, כבר הרפית נפלאותיך עמי בלי שעור בכל יום ובכל-עת ובכל שעה מעודי ועד היום הזה. החייני וקימי מעתה בחיים אמתיים בעולם הזה ובעולם הבא. הטעימיני ברחמיך ונפלאותיך מחיים שזכו הצדיקים האמתיים וזכונם לברכה, אשר היו חיים חיים אמתיים בכל-עת, וזכו לחיים חדשים ונוראים ונפלאים בכל פעם, אשר יש כח בחיים שלהם להשפיע עלי או החיים גם עתה איך שאני עתה, באפן שאזכה גם אנכי לחיות על-כל-פנים מעתה חיים אמתיים, חיים ארוכים, חיים טובים, חיים הנקראים חיים באמת.

✿ תודיעני ארח חיים שבע שמחות את פניך נעימות בימנך נצח. יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך הי צודי וגואלי. אמן. (לקוטי תפילות א' - מתוך תפילה קכ"ח)

מאת פוסט

עצות ותפילות

שמחה, ב

✿ צריך לזוהר מאד מעצבות ועצלות, פי עקר נשיכת הנחש היא עצבות ועצלות רחמנא ליצלן (ל"מ, סימן קפט).

✿ רבותו של עולם, אלקים חיים ומלך עולם, שמחת ישראל, רחם עלי למען שמך והצילני מעצבות ומעצלות, אשר הם היו בעוכרי, ובטלו אותי הרבה מתורה ותפלה ומטוב הרבה, והביאוני למה שהביאוני. באשר הודעת לנו על-ידי חכמיך הקדושים, שעקר נשיכת הנחש הוא עצבות ועצלות רחמנא ליצלן. רחם עלי, מלא רחמים, והצילני מעתה